

bilo 29.544 z družinami. Odpotovalo pa je iz Argentine 94.644 oseb. Glasom naših informacij vkljub medenim vabilom agentov izseljevanje v Argentinijo ne moremo priporočati.

Zopet rusko-japonska vojna? V Aziji pripravljajo se zopet resni dogodki. List „Nova Reforma“ v Krakovi piše: Vkljub temu, da ruska vlada vedno zagotavlja, da so razmere v Japonsko zadovoljive, so vendar po vsej Rusiji raztrešene vesti o bližnji rusko-japonski vojni. Japonska se oborožuje za zopetno vojsko. Ruska vlada tega seveda noče priznati, kajti potem bi izgubila zadnji kredit v Evropi in denarja potrebuje krvavo. Poleg tega bi v slučaju vojne nevarnosti njen vpliv na Balkanu ne pomenil bogve kaj. Zato ni čuda, da Rusija taji vojno nevarnost. Ali mala a jedrnata Japonska se vsekakor zopet pripravlja na naskok in hoče pričeti krvavo igro. Kajti Japonska s svojim pregotim prebivalstvom potrebuje zemlje.

Na Španskem napravili so oficirji na cesti burne politične demonstracije. Vlada jih je odločno kaznovala. Nekaj se jih je zaprlo, nekaj pa premestilo.

Srbski princ Jurček še vedno ne miruje. Zadnjič se je na nekem balu s policijskim prefektom Alimovičem skregal, tako da je ta odstopil. Vlada in časopiji se je o jstro za Alimoviča zavzela. Vsi zahtevajo, da naj se Jurčka iz Srbije nažene. Ali fant je tako v dolgovi, da tudi to ne gre. Po našem mnenju spada Jurček že davno v prislilno delavnico!

Dopisi.

Iz Kalobja! Že je preteklo precej časa, ko ni bilo od nas sluha ne duha. Pa še vedno bije v Kalobju naprednjaška kri, čeprav se župnik Kostanjevec grozovito trudi, da bi Tebe, dragi „Stajerc“, popolnoma uničil. Pa se vara, kajti bolj ko udriha po Tebi, dragi mi „Stajerc“, bolj se zanimamo mi naprednjaški Kalobčani za Tebe. In tudi rečem, da v tem letu še bo dobil vsak stari naročnik še enega novega naročnika. Da boš vedel, dragi „Stajerc“, da tudi Borovničari imamo ljubezen do Tebe. Dragi „Stajerc“! Naznamim tudi, da se naš župnik še vedno vtika v politične stvari. Ta potrebne stvari so mu pa deveta briga. In ti „Stajerc“ si mu trn v peti. No, pa saj lahko ko ima v sosedni župniji (to je v Dobju) svojega najboljšega prijatelja in odrešenika Vurkelca. Župnik po tebi, ljubi „Stajerc“, udriha in kvasi kar je nepotrebno, kar je treba, mu pa ni mar. Naznamim ti namreč, da v Kalobju so začeli zdaj koruzo klopfat . . . No saj razumeš, kaj je to? E no, kaj bi ne . . . Pa pregovor pravi, k.kšen pastir, take ovce. Vas župnik, pa prosim da se nekoliko ozrite okoli, da boste videli, kaj se godi. „Stajerc“ pa pri miru pustite, ker resnico govori. Dost je za danes! Ilo pa pribodnjčij kaj lepšega. Špilantar.

Imeno pri Podčetrtku. Proti „Stajercu“ je pričelo gonjo par udov „Koroščeve Leibgarde“ to je velika glava Počivavšek in gostilničar Pajk. Po hišah vodi pane Pajk ter žuga naročnikom „Stajerca“ o novem letu opustiti ta list in jim svetuje naročiti si dušno pašo „Gospodarja“ in „Stražo“. Jeze črn postaja videč zanimanje za ta napredni list. Novi naročniki vstajajo in želeli bi bilo, da bi v nobeni hiši, ki napredno misli, ne manjkalo „Stajerc“. Kakor je znano prišel je tudi pane Pajk k nekemu naročniku „Stajerca“, peku v Podčetrtku in zahteval odstranitve „Stajerca“, grozeč se z bojkotom radi pake in rekel: „Stajerc“ moramo uničiti“. Pane Pajk ga ne bo s vojo fanatiko uničil! Brrrr, pokazala so se mu vrata. Temu ednaka je tudi kuharica župnikova v Podčetrtku. Veliko mržnjo spušča na naročnike „Stajerca“ in pravi, da ne bodo več prestopili fajmošter praga tiste hiše, kjer kraljuje „Stajerc“, kakor pravi, ima ona tudi nalogo, pozvedovati v fari po naročnikih „Stajerca“. Urša, Urša, kdo ti daje te pravice in zakaj? — Ne trudi se toliko, drugače dobiš nadohu. Resnica v oči bode, klerikalci in resnica sta pa dva nasprotujoča si pojma! Ti dragi „Stajerc“ zastopaj nevstraheno pravice ljudstva naprej, in peklena vrata te ne bodo premagala!

Bohova Od Hočkih volitev sem ga ni bilo več pri nas, hvala Bogu, njega, slovitega kaplana

iz Hoč Jože Krajnc. A zadnjič se je pa vendar spet spustil med Bohovčane. Bilo je minuli četrtek zvečer ob 7. uri, ko se pri gosp. Jožetu Schlambergerju siloma duri odpro in v sobo pribežga kaplan Krajnc ter začenja zmerjati in se kregati in kričati, da so se kar šipe treale. Začenja na vse grlo kričati, da so vai Bohovčani za nič, da so sami grdi nemakutarji, da so sami ostudni „Stajercijanci“, da so „Stajerca“ bralci in naročniki, lista, ki je najnesramnejši celega sveta. (Seveda „Gospodar“ je čisto kaj družega! tisk. učen.). Bila je gospa Schlambergerjeva sama doma z dvema manjšima otročkoma. Uboga žena se je tega napada tako vstrašila, da sprva ni mogla besedice izustiti. Mislija je, da je ta človek, ki je kričal kakor ameriški divjak, popolnoma znorel. Otrok se začne skrivati za materjo in jokati in mati sama si tudi ni vedla pomagati, ni vedla, kaj ta kaplanska sirovost pomeni, kaplan pa ni jenjal kričati in psovati in zmerjati. Ko se gospodinja vendar le malo zdrami, ga vpraša, kaj ta sirovost, ta krik, to ponočno vsiljenje v tujo hišo pomeni. Krajnc zagrmí, da je neki njega, maziljenega gospoda, družina iz te hiše obrekovala, da so Bohovčani grdo o njem govorili in kaj takega si on strogo in odločno prepove. To nesramno obdolženje je napadeno gospo popolnoma vzdramilo in sedaj pa je ona „registre“ izlekla, črnemu tako „trigic“ se kazajočemu gospočku, povedala jih tako pristno in očitno v njegovo plavo-rdeče lice, da je Krajnceka celo jecljanje njegovo zapustilo. Ko ga je pošteno obrala, in mu vse resnice in žalosti pošteno očitala, ga je spodila izpod svoje strehe. Škoda, škoda, da ni bilo ne gospodarja ne enega odraalih sinov pri tem žalostnem prizoru na domu. Oj kaplanček, kako hitro bi bil zapustil Schlambergerjev prag! Kaj pa pravite ljudje božji k taki razuzdanosti katoliškega duhovnika? — K stvari se omenimo, da je ta namestnik božji popolnoma krivično tako surovo napadel ubogo gospodinjjo, kajti ta je preblagega značaja ter obrekovanja ne pozna. Ali sme kaplan Krajnc o sebi to tudi trditi??? Žalostna resnica pa je, da ga ni človeka v celi fari, ki bi o kaplanu Krajncu le enkrat zamogel riniti le eno dobro besedo. Ga ni, ga ni, izravnemistihih par podrepanikov njegovih, ki „profit“ ljubijo. Če hoče Krajnc priti k nam v Bohovo, naj pride po dnevu in naj se loti možev e svojimi napadi, po noči se klatiti okoli hiš in udirati v hiše kadar so žene in otroci sami doma — no to je pa kaj možato in pošteno, to je Krajnceva inteligenca in — korajža! Torej pridi kaplan Krajnc, pridi in ti bomo natanko razjasnili svoje — bohovsko stališče! — r.

Noče. Predzadnjo nedeljo je nadrežiser in ravnatelj novorojenega hočkega gledališča ali po domače tejatara uredil v gostilni Rojko-vi velikansko predstavo. Delalo se je grozno reklame. Vsako drevo, vsak plot, vsak zid; celo tiste durice prav tihga, skritega krajca so imeli prilepene plakate. Ljudje na tak humberg radi grede, ker vedo, da bo tudi kak „bec“ vmes. Zraven izborna ekskluzivne gospode se je tudi udeležilo te grandiozne veselice precej kaj okoliških fantov se svojimi dekletji. Tu so komaj čakali, da se sijajnemu programu vendar enkrat dolgi rep odščitne ter da bi prišli do plesa. Ker se na „cige mige“ Krajncevi fantje nič niso prav zanesli, so si svojega igralca na harmoniki kar seboj pripeljali ter so po končanem grozno lepem vzporedu kar hoteli plesati. A direktor Krajnc zagrmí: „Ne boš! Tukaj zapovedujem jaz, plesali ne boste“. Potem pa adijo! so rekli fantje ter so šli s svojimi dekletji v bližnjo nemško gostilno, kjer so se prav dobro imeli. Krajnc je pa neki to najbolj bolelo, ker so ti čudaki kričali „heil“ tako hudo, da so telefonske žice potrgale se. Upamo da g. Rojko ni prebude škode trpel. Radovedni smo, kedaj bo gospod nadrežiser Krajnc zopet žaloigro s tako velikanskim uspehom insceniral.

Fantje za nos zapeljani.

Iz Jesenic. Germanizacija jeseniškega kolodvora. Pod tem naslovom je sobotni „Slovenski Narod“ neki senzacionalni članek doprinesel, koder na vse grlo vpíje, kaka nevarnost jeseniškemu kolodvoru preti, da ta kmalo v roke naše ljube matere Germanije pade! — Za počt! — Tej oslariji verjame samo še človek, kateri

je zagriženi kranjski Janex ali pa Hribarjev čestilec. Da malo pojasnimo razmere na jeseniškemu kolodvoru, navedemo imena uradnikov po svoji narodnosti: Nemci so gg. Jetchminek Viktor, Douschan Eduard, Caneig Gustav, Kovatch Karl, Lampel Herman in Luckmann W. Slovenci so: Kunaver Karol, Božič Jože, Mulej Lojze, Weber Tone, Svetina Lorenc, Petermej Joža, Pičman A. in Wagner M. Tedaj je na Jesenicah nastavljenih 6 nemških in 8 slovenskih uradnikov. Zadnji so radikalni Slovenci in zahajajo v gostilno k „Sokolu“, koder se gotovo nemški ne govori. Dopišunu članka v „Slov. Naroda“ je samo na tem ležeče, da spravi iz Jesenic nemške uradnike in potem gorje onemu potniku, kateri bi samo eno besedico nemško zinil na kolodvoru! — Ker se pa mi dobro poznamo in dobro vemo, kam pes taceo moli, naj hodo tudi kranjski Janexi dobro prepričani, da smo do danes popolnoma zadovoljni z nemškimi uradništvom na jeseniškem kolodvoru in da bomo pač z vso energijo delali in pazili, da se ja nobenemu nemškemu uradniku tudi en sam las ne bode skrivil. Na jeseniški postaji se je in se še bode vedno nemško govorilo! — To se naj pa tudi marsikateri mlečni „Slovan“ za ušesa zapiše!

Hochheide na Nemškem 10. januarja 1910. Prosim te, dragi „Stajerc“, za en kratek dopis. Pozdrav in srečno novo leto! In hvala za „napredno pridigo“ v koledarju. Da bi še večkrat kaj takega bilo noter! Potrebno bi bilo na slovenskem Stajerskem, da bi v vsaki občini bila ona nemška šola. Najmanjše ta zadnja dva razreda. Zakaj? Ker v Nemčiji se težko s slovensko špraho kruh služi! Slovenec sem, pa ne več tpec! Torej le naprej, hrabri „Stajerc“!

Odprto pismo

na adresu državnega poslanca dr. Otokar Rybar v Trstu.

Gospod doktor! Vi ste tržaški poslanec in zato ne veste dosti od stajerskih razmer. Glasom poročil listov pa ste vložili interpelacijo, s katero ste imunitizirali neki članek ljubljanskega lističa „Sloge“. Dobro! Jax se sicer čudim, da dotični skozinskoz zlagani članek ni imunitiziral rečimo poslanec Hribar, ki je vendar župan Ljubljane, v kateri izhaja ta list. Čudim se, da tega ni storil hofrat Ploj, ki je vendar duša tega lista in moralčni lastnik! Vi, gospod doktor, vsega tega niste opazili. Sedli ste torej pravzaprav na lim enemu sodnijsko označenemu denuncijantu! Dobro, tudi to je dobro! Ali predno interpelirate o kakšnem članku, bodele gotovo članek sam prečitali. Kajti — mislim, da tudi v Trstu velja ta morala! — z interpelacijo prevzame pošten poslanec tudi vso odgovornost za dotični članek. Lumparijo in laž menda pošten poslanec ne bode kril s svojim imenom. Kaj — ne? V dotičnem, od Vas imunitiziranem članku pa stoji m. dr. tudi trditve, da „prodajam“ jaz „svoje prepričanje tistemu, ki največ plača“. Vi ste to trditev s svojim poštenim imenom podpisali. Torej ste zanjo odgovorni! Jax trdim torej, da ste Vi ali brezvestni lahkomišelnež, ki vse podpiše, kar mu ta ali oni denuncijant poroča, — ali pa da ste v tem slučaju nesramno, podlo laž hoté podpisali. In kdor laž podpisuje, ta je lažnik . . . Gospod doktor Rybar, ne izgovarjajte se! Madež lažnika Vam ostane na čelu, ako ne dokažete svojo trditve! Pričakujem poštenega odgovora!

V Ptuj, prosinca 1910.

Karl Linhart, urednik.

Novice.

Predpust je tu, — in kdor čita prvačke liste z vsemi neumnostmi, ki jih vsebujejo, ta ve itak dobro, da je zdaj predpust . . . Je res, res: predpust je tu in vsi norci imajo skozi te tedne popolno prostost. Nekaj čudnega pa tiči v dejstvu, da se ravno v tem norem času največ — zakonov sklepa. Ljudje se zdaj možijo in ženijo, da se človeku kar črno pred očmi dela. Marsikateroga vbogega mladeniča, ki je še pred par dnevi tako veselo žvjal rajске krasote le-

dičnega stanu, vjela je ta ali ona rujavolaška v svoje zanjke . . . Oj ti presneti predpust! Veliko si jih srečne naredil, ali — natihoma boji povedano! — marškaterega si tudi že na led spravil. Oj ti predpust ti! Kadar zapojejo tvoje harmonike, kadar zadišijo tvoje potice, kadar se razliva tvoje vince po belem namiznem prtu, takrat izgubijo vsi fantje pamet, — eden za drugim je podoben divjemu petelinu, kadar poje. Oj ti presneti „fašonk“ ali predpust! Predolg, veliko predolg si, le za tiste večne device si prekratek, katere vzdihujejo same po ženinu, ki ga ni in ni od nobene strani — — — ali dosti te šale! Izpogovoriti hočemo v tem času tudi eno resno besedo! Zakon je namreč v resnici zelo reana stvar. Mi seveda ne bomo držali pridige, kako se naj človek moži in ženi. To je stvar tistih duhovnikov, ki se hvala Bogu ne brigajo za politiko, marveč le za svojo lepo službo. Po našem mnenju je taka nevesta za nič, katere nima ženin rad, pa če ima potem tudi zlat nos. Ali to nas nič ne briga. Pač pa moramo nekaj drugega omeniti. Pri ženitvah na kmetih se namreč po navadi posestov sinu ali zetju odda. In pri temu se zgodi toliko krivic, da se človeku kar lasi ježijo. O Ribničanu pripovedujejo, da si je zidal okroglo hišo. Ko ga je nekdo vprašal, zakaj ne zida voglate, odgovoril mu je: „Zato, da se ta stari ne bo mogel kota izbrati!“ Stari kmetje nas bodejo razumeli, kaj pomeni ta povest. Pri oddaji posestva hoče drug drugega opehariti in ociganiti. Danes je poroka, jutri prepis na davkarji in čez en teden že oče zeta toži . . . Ne vedno, ali mnogokrat se to zgodi, pri nas in povsod drugod tudi. Posestnik je komaj 45 do 50 let star in bi lahko še 10 let delal. Pa se mu več ne ljubi in tako odda sinu ali zetju posestvo. Oba se napijeta in potem delata „kontrakt“. Oče pravi: Meni boš dal toliko krompirja, toliko poljskih pridelkov, pitane-ga prašiča, toliko kil masti in subega mesa, toliko moke, nadalje jed, stanovanje, krch prost, ta in ta travnik, v hlevu prostora za eno kravo, toliko denarja za tobak, — ti sin ali zet, kaj pa tebi ostane? Ti smeš delati, ti smeš davke plačevati, ti smeš lakoto trpeti, to smeš vse! In sin ali zet v svoji zaljubljenosti podpiše; — potem pa se tožarijo, delajo troške, se sovražijo, se pretepavajo, se pustijo drug drugega zapirati, in nazadnje — pride dom na boben! To se ni enkrat zgodilo, to se vsako leto stokrat zgodi! In kdo je kriv? Vprašamo, kdo je kriv? Tisti, ki preveč zahteva in tisti, ki preveč objubi, obadva sta kriva, ker obadva nista pravočasno premislila, kaj da delata! Zato pa pozor, pozor! Kmetje, ne ubijajte sami sebe! Očeti, premislite, kako težko je gospodariti dandanes in ne zahtevajte preveč, ne misliti samo na svoj trebuh. Sinovi, vi pa pomislite, da kar je vaše, je oče pridelal in kar je oče danes, to bodele tudi vi čez par let . . . To smo hoteli povedati. V ostalem pa bomo veseli in radujemo se tega norega predpusta! Mi, ki smo oženjeni, privoščimo drugim tudi to dobroto . . . Juhuhu, juhuhu, predpust je tu! Muzikant, le potegaj harmoniko!

Trgovci, pozor! Firma J. Lutnak v Trstu razpisila pisma, v katerih ponuja olje (po 10 K), čes da ga neče oddati nekemu insolventnemu kupcu. Cela stvar izgleda po nekem „kšeftknifu“, kajti cena olja ni nizka in kakovost je dvomljiva. Pozor torej, da se kdo ne opehari.

„Narodnost“ in „kšeft“. V Pragi obstoji zagriženo češka firma Vydra, ki izdeluje in razpisila rženo kavo, primes za župo, pecivo itd. Blago pri tej firmi je presneto drago; zlasti kava ima visoko ceno. Zato pa dobivajo odjemalci tudi zastoj posebni list v katerem jeziku hočejo. Doselej je dajala firma tudi gotove dobitke za rešitev ugank. Zdaj pa se je to premislila in poroča, da bode dajala raje denar za razna vseslovanška društva . . . Tako se krije „narodnost“ s „kšeftom“. Čehi, ki hočejo spraviti vso Avstrijo v svojo povidel-skledo, naj prodajajo svoje izdelke doma! Mi jih ne potrebujemo. Pri nas imamo itak že preveč Čehov, ki domačinom kruch jemljejo.

Kje so veleizdajalci? Slovenski narodnja-karji v Trstu so v svoji navdušenosti tudi že pozabili, da živijo na Avstrijskem in ne v Srbiji ali Črnogori. Zato pa pričenjajo semtertja tudi že prav očitno svoje protivavstrijsko mišljenje ka-

zati. Tako je bil n. pr. pred kratkem v tržaškem „narodnem domu“ neki prvaški shod. Po končanem shodu so bili narodnjaki tako „navdušeni“, da so se pričeli po balkanskih vzorcih a policijo pripraviti. Enemu teh slovenskih narodnjakov pa še tega ni bilo dovolj. Zato je zaklical: „Doli z Avstrijo!“ Bil je to neki Francešin, katerega so seveda naznanili sodniji. Za svoj narodnjaški klic je bil obsojen na 5 dni zapora . . . Tako nastopajo prvaki! In pri nas „Narodni dnevnik“ še taji, da je cilj prvaštva veleizdajstvo . . .

Slovanška vzajemnost. Nekaj lepega je to, „slovanška vzajemnost“, kaj? Združenje vseh Slovanov: Srbov, Hrvatov, Bulgarov, Slovencev, Slovakov, Poljakov, Rusov, Rusinov, Čehov in kar jih še je. Naši prvaki so vsi alinasti, kadar govorijo o tej „slovanški vzajemnosti“. In v prvi vrsti govorijo ti prvaki združenju s Čehi besedo. Čeh je prinaših narodnjakih pol Boga. Iz samega navdušenja so prvaki celo veseli, ako jih Čeh iz dobre domače službe spodrini. V Ljubljani že kar mrgoli čeških uradnikov, medtem ko si morajo domačini v tujini: kruha služiti. Na Koroskem je vsak drugi duhovnik že Čeh. In tako gre stvar naprej. — — ali naši narodnjaki še vedno vpijejo in cvilijo, da so Čehi najboljši „bratje“ Slovencev . . . Dobro, dobro! Priznavamo tudi, da so Čehi prav ponižni, dokler nimajo moči v svoji roki. Ravno toliko časa so tudi pristaši „slovanške vzajemnosti“. Ali kadar imajo moč, takrat — se vse to neha . . . Evo dokaz! V Moravski Ostravi prebivajo Čehi in Poljaki (dva slovanška naroda!). Rudar Krol je hotel svojega otroka v češko šolo pošiljati; njegova žena pa tega ni hotela in res se je poslalo otroka v poljsko šolo. Od tega časa so bili na Krolovi hiši vsak dan grozilni napisi, s katerimi se je z umorom in požigom pretilo. Žena je bila grozno razburjena in njen brat je s puško oborožen ponoči stražil. Zutraaj pa so našli tega brata ustreljenega. Čehi so ga bili usmrtili . . . Politični umor! Slovan umori Slovana zaradi šole! Kaj neki bodejo naši češki prijatelji okoli narodnjaškega časopisja k temu rekli? Nič. — molčali bodejo, kajti sami čutijo, da je „slovanška vzajemnost“ le slepilo za narodnjaške topce!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Železniška vprašanja. Kakor znano, je pred par tedni naš neumorni poslanec Ornič imel v deželnem zboru daljši govor o železniškem vprašanju. Jedro Orničevega govora je bilo, da so nove železnice le tedaj pomembne, ako se jih ureničava v gotovem sistemu. Imeti se mora namreč vedno pred očmi, da je treba zgraditi veliko zvezo Dunaj-Split. Za nas na spodnjem Štajerskem je ta zadeva v gospodarskem oziru velevažna. Kajti z uresničenjem te proge bi spravili ves orientski promet skozi Štajersko. Celo vrsto štajerskih pokrajin, ki so danes v gospodarskem oziru zanemarjene in zaostale, ker nimajo potrebnih prometnih svez, bi se na ta način dvignilo in jim vavtrilo boljše bodočnost. Za državo bi bila ta zveza pa tudi v političnem oziru velepomembna. Kajti na prijateljstvo Italije pri nas noben otrok več ne veruje. Iz vojaškega stališča je torej ta zveza več kot potrebna . . . Ko je naš vrli Ornič to svojo misel v deželnem zboru štajerskem sprožil, napravila je velik vtis na poslance vseh strank. Vsi so čutili, da so to prave besede in da se gre tukaj za gospodarsko bodočnost naše domovine. Kmalu potem znamenitem govoru objavil je poslanec Ornič v raznih nemških listih in v „Štajercu“ natančni članek. Na podlagi nepobitnega dokazila je Ornič povedal, da bi bile te železniške zveze naravnost mejni kamen v našem gospodarskem razvoju. Povedal je pa tudi takoj praktično, da bi se vse te železnice zamogle zgraditi z denarjem, ki ga ima dežela že nabranega, ako bi še država kot taka ne hotela vsega prevzeti. Izračunalo se je tudi, da bi v najslabšem položaju (ako bi se projektirane železnice res ne rentirale) dežela k večjem 2—3%, doklad plačala. Riziko je torej z ozirom na gospodarsko važnost teh železnic tako majhen, da ga niti vpoštevat ni . . . Istočasno objavil je tudi krajski deželni glavar dvorni svetnik Šuklje ednaki članek v ljubljanskem „Slovcu“. Ponavljal je v svojem članku v principu tisto, kar je Ornič navajal. In ker bi

dotične zveze tudi Kranjako dotikale, in ji gospodarsko pomagale, sklical je Šuklje za 25. t. m. večji železniški shod v Ljubljano, ki naj bi se s tem vprašanjem pečal. Obenem priridili so Dalmatinci ednako zborovanje v Splitu, na katerem so se odločno zavzemali za zvezo svoje dalmatinske domovine s srcem države, torej za misel, ki jo je naš Ornič zagovarjal . . . Iz vsega tega vidimo, da so padle Orničeve besede na plodovita tla. Povsod se gibljejo gospodarski interesi, povsod se izraža želja, da se vstvari enkrat nekaj celotnega in ne vedno tisto polovičarsko delo, ki smo ga žalibože na Avstrijskem že tako navajeni. Upamo, da ta stvar ne bode zaspala. Vsi činitelji, ki pridejo tu v poštev, morajo seveda z vsemi močmi delati. Kajti s praznimi besedami se ničesar ne doseže. Delati in zopet delati je treba!

Pribijemo! Komaj je poslanec Ornič izpogovoril splošno pozdravljeno besedo o železnicah, ko so zakoniti prvaški lističi že pričeli strup pihati. Izrazili smao že takrat nado, da se ne bode našlo takega zanikereža, ki bi iz političnega sovraštva temu gospodarskemu delu škodoval. Našel se je, ta zanikerež! Pribijemo, da je v „Slogi“, torej v Plojevem ljubljanskem lističu, izšla prva laž in prvo hujskanje v tem oziru. Pri temu pa je le eno zanimivo: Hofrat Ploj je načelnik železniškega odbora za zgradbo železnice Ptuj Rogatec. On je tudi že opetovano sam izjavil, da se gre tudi njemu za veliko zvezo, ki jo zahteva poslanec Ornič. Pri isti mizi kakor Ornič sedi Ploj, ko se o teh stvareh sklepa. Istotako kakor Ornič glasuje Ploj. Njegov list „Sloga“ pa napada Orniča zaradi tega istega železniškega nazora. To je podlo! Opozarjamo g. hofrata Ploja, da naj svojega tintenkulija v Ljubljani za ušesca prime in mu ukaže, da naj ne piše o stvareh, o katerih toliko razume, kakor ovca o filozofiji. Ako „Sloga“ Orniča napada, napada neposredno tudi Ploja, kajti oba sta v železniškem vprašanju edina. Toliko o tej stvari! Pribiti smo hoteli, da je „Sloga“ pričela zavijati. In ako tej lumparji ne bode konec, potegnili so bode iz takoga ravnanja gotove konsekvence!

Suša in tača, te dve besedi imata pač grozoviti pomen za vbojo kmetako ljudstvo, ki tako težko trpi in ječi pod bremenom vseh vrst. Na spodnjem Štajerskem smo v zadnjih dveh, treh letih prav hudo občutili ravno tako sušo kakor točo. Taki elementarni dogodki, ki uničujejo trud in delo tisočero kmetov, bi morali biti seveda vsem poštenim poslancem povod, da z družinimi močmi nato delujejo, da se prizadetemu ljudstvu čimpreje in kolikor mogoče izdatno pomagata. Ljudstvo se res poživlja na vse lepe obljube na shodih, na vse dolge govore v deželnih in državnih zborih. Ljudstvo zahteva: malo govoriti, malo objljavovati in veliko pomagati . . . Zakaj pa se gre našim prvaškim poslancem? Vprašamo: Zakaj se tej gospodi gre? Ako vzamemo prvaško časopisje v roke, potem ne čitamo drugo, nego enkrat: Hofrat Ploj je bil tu in tam, je imel tak in tak cilinder na glavi, je govoril tako in tako in je že za ta in ta dan zahteval podporo za kmeta. Drugič pa zopet čitamo: Hofrat Ploj ni nič naredil, pač pa je bil Korosček tu in tam, je imel tako in tako kuto in zahteval še toliko in toliko dni preje podpore. Vrag vas vzemi vse skupaj z vso vašo politiko! Za Plojeve cilindre in za Korosčeve kute se res ne gre. Gre se za pomoč! Ne gre se zato, kaj je ta ali oni poslanec v ministerstvu „zahteval“, tudi zato ne, kaj se mu je „objljabilo“, tudi zato se ne gre, kdo je kaj dosegel, — marveč gre se edino zato, da se sploh kaj in da se to hitro doseže! Mi nikdar ne vpijemo in ne tulimo: Ornič je to in to dosegel. In vendar je Ornič v enem letu več koristnega za slovenskega kmeta na spodnjem Štajerskem dosegel, nego vsi prvaški poslanci skupaj! To je naravnost farbanje ljudstva, kar se zdaj od strani prvaškega časopisja gnaja. Vsk trenutek beremo v „Straži“ ali v „Slogi“, da je Ploj ali Korosček ali kakšni drugi teh odresnikov to in to pridobil. Ljudstvo pa do danes še ničesar nima. Od teh papirnatih obljub ne bode ljudstvo sito. Vsa „kmetaka zveza“ in vsi hofratski nastopi Ploja doslej še niso tega dosgli, da bi ljudstvo le

eno krono podpore dobilo. Zato pravimo: Ne trosite ljudstvu peska v oči! Ne farbajte narod, ne sitite ljudi s kamenji, ko so lačni — kruha!

Podpora kmetom. Prizadevanju ptujskega okrajnega odbora s svojim načelnikom Orni-gom je pač pripisovati, da je vlada vsaj nekaj v pomoč po naravnih nesrečah prizadetemu kmetijstvu storila. Deželni namestnik grof Clary naznanil je te dni poslancu Maliku, da je dovolila vlada za ptujski okraj 150.000 kron podpore. Gotovo je, da je ta podpora plod dela naprednjakov, v prvi vrsti poslancev Orniga in Malika. Ornig je pri vsaki priložnosti zahteval to podporo in prosjačil okoli, da jo je tudi dosegel. Hvala mu na tem mestu za ves njegov trud! — Ob tej priložnosti hočemo pa še par besed izpregovoriti in upamo, da jih bodo resni možje tudi razumeli in vpoštovali. Gotovo je namreč, da je 150.000 K sicer lepa svota denarja, ako se jo skupaj vzame, da pa pride presneto malo na vsacega posameznika, ako se to svoto razdeli. Zato mi, po pravici rečemo, sploh nismo prijatelji, da bi se podpora v denarju razdelila. Ni ga človeka na svetu, ki bi to pošteno in tudi pravično razdeliti mogel. Kadar se je denar razdelil, vedno je bil še prepirljivo, vedno se je očitalo razdelovalcem krivično postopanje. Celi nemiri in pusti so se ob takih časih že dogodili. Po našem mnenju pa tudi ljudje sami od teh par kronic podpore ne bi imeli veliko. Zato je pač iz gospodarskega stališča najbolj priporočati, da se tak podporni denar za zgradbe (Notstandsbauten) porabi. Pri nas bi bile to okrajne ceste. Pri zgradbi okrajnih cest s tako državno podporo bi vsi nekaj zaslužili. Reveni z ročnim delom in kmetje z vožnjo ter z dobavo šetra in kamenja. Vetrarske ceste bi pa za večne čase koristila ljudstvu. Povedali smo to svoje mnenje in dobro vemo, da bodo gotovi hujšakci zopet kričali, češ da mi kmetu denarja ne privoščimo. Mi mu ga privoščimo, ali mi mu ga toliko privoščimo, da bo kaj od njega imel. Mi hočemo, da bi se ljudstvu v resnici pomagalo. Nočemo pa, da bi prvaki „rihtarji“ take denarje kar „po domače“ med svojo štinto razdelili. Nočemo, da bi se sleparilo s tem denarjem. Zato pa naj se tudi nato dela, da pride podpora v resnici tistim v roke, ki jo potrebujejo! Na vsak način pa izražajo še enkrat delavnemu okrajnemu načelniku Ornigu svojo globoko zahvalo za trud, s katerim je ljudstvu vsaj teh borih 150.000 kron pridobil!

Vbogi dr. Brumen! Naj reče človek kar boče, ali mi smo temu možakarju v resnici — krivico delali. Res, mi priznavamo javno pred Bogom in ljudmi, da smo Brumenu krivico delali. Kar smo o njemu pisali, je bilo sicer vse do pičice resnično. Ali krivico smo mu v tem storili, da smo tega človeka — resnim smatrali. Mi bi morali s njim tako nastopati, kakor z ljudmi, ki ne vejo, kaj delajo! Taki ljudje spadajo sicer pod kuratelo, kar o dr. Brumenu ne moremo trditi. Ali v gotovih odnosih dr. Brumen res ne ve, kaj dela! Evo dokaz: Pred meseci enkrat smo pisali, da je bil dr. Brumen od slovenskih fantov tepen. Pri tepežu mi seveda nismo bili navzoči, ker bi drugače gotovo Brumenu pomagali. Ali njegova lastna žena je to pripovedovala in nje verujemo več, kakor njemu. Zakaj nje se še ni sodnijsko dokazalo, da denuncira. Brumen poslal nam je na dotični članek „popravek“ po § 19. Žalostno za jurista, ali resnica je, da je bil ta „popravek“ popolnoma protipostaven. Zadnji hrbovski kaplan ne bi bil napisal tako slabega „popravka“. Mi smo to Brumenovo čekarkijo valed tega tudi v koš vrgli. Rekli smo, da naj se mož najprve postave nauči, potem naj šele „popravke“ piše. Priporočali smo mu celo, da naj pride k naši pisarniški dekli na poduk. To bi bilo pametno. Ali Brumen tega ni storil, marveč je šel raje urednika Linharta tožiti. Vršila se je prva razprava in urednik Linhart je bil samoumevno oproščen. Slovenski (!) sodnik ga je oprostil. S to moralno klofato Brumen ni bil zadovoljen. Vložil je prizivno tožbo. Pri drugi razpravi je bil urednik Linhart seveda zopet oproščen. Tudi s to drugo moralno zausnico ni bil dr. Brumen zadovoljen. Šel je in se pritožil na c. k. generalno prokuraturo (najvišjo inštanco!). Ali tudi ta mu je povedala,

da naj se raje postave uči. Haložan bi rekel: To je tretja „klopovušnica“, in bi bil tih. Brumen pa s temi tremi klofutami še ni bil zadovoljen. Napisal je v Plojevo ljubljansko čunjo „Slogo“ članek, v katerem je generalno prokuraturo grdo napadal, ker ta ni hotela njegovo juristično nevednost podpirati. In naš Tone Brumen je dobil četrto klofuto: oblašt je njegov članek konfiscirala! Zdaj pa je šel Brumen in naprosil tržaškega (!) poslance dr. Rybara (štajerski poslanec mu menda nobeden na lim ni hotel iti!) — in ta je v državnem zboru članek imunitiziral... In zdaj vprašamo: Ali človek, ki tako nastopa, ve, kaj dela? Ne, ne, dr. Brumen v tem slučaju ni vedel, kako se smeši in blamira. In zato smo mu delali krivico, ker smo ga — resnim smatrali. Odslej vemo, kaj nam je o temu revenu misliti...

Zatiranje Slovencev. Naš ljubeznjivi prijatelj Tebničnar, v katerega so tiste gospodične s polhovkami baje že zaljubljene, nam zopet piše: „Kaj je bila španska inkvizicija ali velika francoska revolucija proti grozovitemu zatiranju Slovencev v Ptuj? Ena figa! Ptujaki Nemci in naprednjaki, posebno še tisti ferdamski redaktor Linhart, so kakor levi in tigrji. Slovenskim kmetom sicer nič nočejo, prav nič. Ali tiste slovenske generale in feldmaršale, kateri se borijo z velikimi advokatskimi računi, slabim blagom in kričavo reklamo za „blagor naroda“, — te junake zatirajo ptujski Nemci in nemčurji in nemškutarji in „štajercijanci“, da je groza. groza in še enkrat groza... Gotovo, tudi fajmoštrova kuharica je krvoločna, kadar ob ponoči uri v sami srajci pri brleči sveči bolhe išče! Ali tako brezsrčno pa vendar ne zatira bolh, kakor zatirajo ptujski Nemci slovenske generale... Evo slučaj: Zadnjič ponoči enkrat bil sem v tisti ulici, ki vodi od apoteke proti „narodnemu domu“ mimo tiste slovenske oštarije, kjer hazardirajo. Kar nakrat zagledam pred mano profesorja Zelenika. Njiva prijatelj, ker zadnjič nisem glasoval za njegov predlog, da naj Slovenci nosijo demonstrativno visoke triberje. Zato sem se tudi raje za oglom skrčil in sem profesorja ogledoval. Moč ni bil ravno žejen. Ali trditi tudi ne morem, da ga ni imel pod kapo (pardou: pod polhovko). Po mojem mnenju ima njegov želedec precej prostora; ali koliko pa res ne vem. Prosimo v interesu javnosti g. dr. Jurtelo, da nam pojasni, koliko Zelenikov želedec drži... Ali k stvari! Jav gledam in gledam in vidim, da Zelenika nekaj stiska. Poglelal je proti „Elefantu“, pogledal proti apoteki, na desno in levo, in — nekaj ga je stiskalo. Čitatelji me bodo že razumeli, kaj je to bilo, — stiskalo ga je... Sitno, prav sitno je, ako je mehur manjši, kakor želedec. V sv. Urbanu imajo sicer tudi stranišča. Ali tega tudi ne moremo zahtevati, da bi tekel Zelenik v sv. Urban, kadar mu je mehur pretesen. Zato se je prislonil tja k zidu in je pričel — — — oj nesreča, nesreča, v tem hipu se prikaže policijski stražmojster... To je smola: preveliki želedec, premajhen mehur in prehitri policaj!... In s tem se pričena zatiranje Slovencev! Stražmojster ni poznal Zelenika, kajti ponoči je vsaka krava črna. Zelenika ne poznati, tu se že vse neha! Mi opozarjamo ptujsko občino, da naj odslej le take policaje v službo vzame, kateri poznajo Zelenika in kateri ne pridejo ravno tedaj, kadar Zelenika kaj stiska. Najhuje je pa to, da je moral profesor Zelenik 1 K, reči eno krono kazni plačati, ker je zamenjal dotično ulico s straniščem. Hofrat Ploj mora v državnem zboru o temu nasilstvu govor držati... To ne gre, da bi se slovenske generale tako zatiralo... To ne gre, kajti mehurje imajo vsi!

Škandal na kolodvoru v Ptuj. Naš članek v zadnji številki, s katerim smo razkrinkali Reichelna in ga pokazali v vsej njegovi nagoti, napravil je med prebivalstvom veliko razburjenja. Dobili smo celo kuo pritožb in dopisov o temu čednemu gospodu. Čujemo, da je postal ta možakar tudi že „nervozen“ in da se že hitro pritožuje čez „štajerca“. Pa ne bode pomagalo „štajerca“ ne škodujejo denunciacije in urednika našega lista ne more en Reichel predstaviti. Pribodnjik bomo prinesli še novega materiala o temu možku, ki je hotel iz ptujskega kolodvora pašalik napraviti. Železničarji se

ne pustijo svojih državljanjskih pravic oropati! V tem oziru so gotovo vsi pošteni železničarji na naši strani. Žalostno je le, da leže nekaj uradnikov temu Reichelnu med škrice! Posebno en gospod, ki ima gotovo precej masla na glavi, čeprav se ne ženira svojih romanov. Ta gospod je veliki slovenski narodnjak in tolmač Reichelna. Gliba vkup štriba! Za danes nimamo prostora za Reichelna. Pove-mo pa še kar naprej, da bomo do še pisali in in odločno pisali. Razumete, Reichel?

Popravek. V zadnji številki smo pisali, da je delal dr. Povalej pri zgradbi kmetijske šole v sv. Jurju z denarjem tako, kakor prasez otrobom. V tem je napaka. Ne pri zgradbi kmetijske, pač pa pri oni neke ljudske šole je delal Povalej tako lepe kšefte. Kdor je bral naš uvodnik v predzadnji številki, ta to itak ve.

Poslanec Marckhi je z ozirom na zadnjo veliko povodenj Savinje pri ministerstvu za javna dela zopet primerno regulacijo Savinje zahteval. Povedalo se mu je, da se je akt še štajerskemu namestništvu v svrhu izpolnitve oddal. Upamo v interesu prebivalstva tamošnjih krajev, da bode vlada enkrat to prepotrebno regulacijo izvršila.

Razprava Linhart-Ogrizek. V tožbi fajmoštra Ogrizeka proti uredniku Linhartu je prvi predlagal, da naj se obravnava pred porotniki v Gorici vrši. Ta predlog je najvišnje sodišče odklonilo. Obravnava se bo torej (ako se bo sploh), v Mariboru vršila.

V Studencih pri Mariboru se je vršilo veliko protestno zborovanje zoper nameravano ustanovitev prvaške šole. Vsi prebivalci brez razlike stranke so se proti šoli izjavili. O sanjivem tem boju bomo do še poročali. Prvaške grožnje ne bodo pomagale!

Sejem v Ptuj dne 19. januarja se je dobro obcesel. Prignalo se je 120 konjev, 812 govede in 772 svinj. Trgovina je bila pri malo zvišanih cenah dobra. Pribodnji sejem s konji, govedo in prašiči se vrši 1. februarja, prihodnji svinjaki sejem pa še 26. januarja.

Pažar. 16. t. m. pričelo je v hlevu posestnika Betschniga v Hočah goreti. Ogenj je vpepel hlev in vsa gospodarska poslopja z večjimi množinami krme. Cela vrsta požarnih tramb je došlo in prepečilo, da se je ogenj razširil. Škoda je velika.

Umrl v Mariboru g. Karl Scherbaum star. veleindustriec in veleposestnik. Bodi mu zemlja lahka!

Vlom. V gostilno Pasterger v Slov. Bistrici je vlomil neznan zločinec in ukradel 560 kron denarja ter več srebrnega in zlatega blaga. — Poroča se, da so tata v Celju vjeli. Imenuje se Novčan.

Železniška nezgoda. Pri premikanju v Celju sta vsled snega in viharja dva vlaka skupaj trčila. Razbilo se je eno mašino in en voz. Od obojga k sreči ni bil nikdo poškodovan.

Obstreljen. Posestnikov sin Jakob Marinšek prišel je v celjsko bolnico; imel je nogo s strelom ranjeno. Fant pravi, da ga je neki neznanec na cesti Vitanz-Stranice brez povoda obstrelil. Preiskava bo dognala, kaj je na tem resnice.

Samomer vojaka. V Celju se je ustrelil vojak 87. infanterijskega polka Franc Dervenšek. Kroglja mu je šla skozi srce in je bil takoj mrtev. O vzroku samomora se govori, da je iskati v nesrečni ljubezni.

Perutno sodišče v Celju obsodilo je delavca Franca Pirš na 2 leti težke ječe. Pirš se je v sv. Nikolaju pri Gornjem gradu vtihotal v spalnico zakonskih Zagradnišnik in hotel kraati. Slučajno so ga vjeli, drugače bi pokradel blaga in denarja za 235 K. — 19 letni rudar iz Skalei Rudolf Polšak je vlomil v hišo Neže Brecl v Perni in ukradel denarja ter blaga. Ko je prišla Brecl, jo je udaril in težko ranil. Obojejen je bil na 15 mesecev ječe.

Iz Koroškega.

Koroška — naša čast! Zadnjič smo brali v ljubljanskem listu „Slovenec“ dolgi članek, ki je z neverjetno surovostjo napadal koroško deželo. Človek, ki je ta članek čital, moral je priti do prepričanja, da se na Koroškem Slovence kar žive dere in sežiga, kakor so španski inkvizitorji drli in sežigali nesrečne ljudi. Na koncu omenjenega članka pa je stalo z debelimi črkami:

Koroška je zdaj naša čast, vse za Koroško! . . . Dobro, dobro! Ali v prvi vrsti pribijemo, da se slovensko koroško ljudstvo že zanaprej prav lepo zahvali za podporo takih ljudi, kakor se sučejo okoli ljubljanskega „Slovenca“! Korošci so doslej brez teh ljudi prav dobro izhajali in bodejo to tudi v bodoče. Drugič pa vprašamo, kaj se je pravzaprav zgodilo? Nič! Par hujskačem se je ednostavno povedalo, da na Koroškem zanje ni prostora. Reklo se jim je čisto prijazno, da naj grejo raje tja v Srbijo ali Črnogoro in naj tam svoje kozle streljajo. In ko je prišel neki ljubljanski črnouknež ter hotel na celovškem kolodvoru rogoviliti, se je njemu isto povedalo. Zato pa revolucija med ljubljanskimi popi in franciskani . . . Koroška — naša čast! Dobro! Kaj pa hoče ta gospoda zdaj pravzaprav storiti? Slovensko ljudstvo „rešiti“ od „jarma“ Nemcev! Hm, hm; zdi se nam, da se Korošci, pravi, rešeni Korošci, ki se niso vdinjani pod farško komando, prav nič ne želijo te rešitve. Kranjci naj se sami rešujejo, kolikor se hočejo, — Korošce pa naj pustijo lepo pri miru, Korošci si bodejo svojo hišo sami oskrbeli! Tuje pomoči ne potrebujejo . . . Ali — tudi mi pravimo: Koroška je naša čast! Zato pa vsi, ki hočejo, da bude na koroškem domačin gospodar, vsi na delo! Povejte kranjskim hujskačem odločno, da nimate z njimi ničesar opraviti. Povejte jim, da ne marate za nauke srbskih veleizdajnikov! In razširjajte napredno časopisje, razširjajte „Štajerca“, ki se bori za geslo: Koroško — Koroščem!

Prvaška-hrvatske nasilistve v Selah. Pravosodni minister izdal je pred kratkem odlok na oblasti v Galiciji, da naj se odločno nastopa proti bojkotu, ki je po postavi strogo prepovedan. Tak odlok bi bil potreben tudi za južne kraje naše države in sicer ne samo za Kranjsko in spodnji Štajer, marveč tudi za južno Koroško. Posebnih brezobzirno vpeljali so mogotci v Selah pod hrvatskim vodstvom bojkot proti vsakemu občanu, ki ne trobi v njih rok. Iz Hrvatskega došli fajmošter Ivan Nagel zapisal si je za službo organizista in mešnarja Hrvata Jurana, kateremu se je po fajmošterovem naročilu tudi tajniške posle v občini izročilo. Po naročilu svojega župniškega varuha klasi se ta Juran po vseh (enkrat po Selah, potem v Ober-Winkel, Inner-Winkel, Mitter-Winkel, Waidiach, Schaida in Freibach) okoli, da bi pristajale hrvatske stranke naznanil, katere člane občine se mora bojkotirati ali jim na drug način škodovati. Tako stojita kovača Gregoritsch in Ogrin pod strogim bojkotom. Noben faran, ki stoji pod komando farške stranke, ne sme jima dela dati. Zadajit se je izreklo bojkot tudi nad „muzikmeistrom“ Urban Mak v Schaidi. Mak je predstojnik že leta sem obstoječe godbe, ki je doslej vsem tozadevnim potrebam pri zabavah, porokah, žegnanju itd. ustregla. Mak je tudi član občinskega predstojništva. Pred par tedni se je neprevidno izrazil, da mu nasilstvo farštva v občini več ne dopade. Občinske doklade v občini rastejo leto za letom, sovraštvo se razširja, tako da se že ne ve, kam bode gonja kranjskih hujskačev dovedla. To resnico je izpregovoril Mak. Kaznovalo se ga je takoj. Po farški komandi ne sme Makova godba več v selških krtmah Mage in Gregorič igrati. Še hujske se je zgodilo Johan Piskerniku, lastniku Kališnikovega posestva, kateri je tudi član občinskega zastopa. Ta je namreč rekel, da se boče zato zavzemal, da bodejo otroci v dvojezično šolo hodili. Piskernika so farški hujskači seveda takoj bojkotirali. Poleg tega so ga poklicali v pisarno pobožnega advokata dr. Brejca. Tam se ga je ojetro okregalo. Grozilo in pretilo se mu je in končno se ga je prisililo, da podpiše „wechsel“ na 8.000 K za tistega kranjskega hujskača in poštenjaka Tavčarja, kateri je bil zadnjič na 2 meseca zapora obsojen . . . Takšno je hrvatsko-farško nasilje v Selah in temu mora biti konec! Postava velja za vse in mi opozarjamo oblast na zločinski bojkot. Fajmoštra Nagel politična gonja pripeljala bode do najhujših dogodkov. Kdo bode potem kriv? Ali smo na Turškem? Ali sme vsak privranci hujskač že postave prezirati? Ali se sme kmetom na njih poštenju in lasti škodovati? Ali sme dr. Brejček odvetnik take stvari uganjati? Oblast, kje si? Ljudstvo si bode samo pomagalo, ako mu drugi nočejo!

Iz prvaškega otoka „Glinjanoj“. Zakaj potrebujemo naše prvaške častne člane? Tukaj sta se dva soseda nekoliko sprla, kar bi ne bilo kaj posebnega, ko bi se ne toževala. Zdad pride cela stvar pred višjo sodnijo. Da bode to kavsanje nekaj stotakov požrlo, je samo umerno. Ko bi prvaška odvetnika dr. B. in dr. M. kot naša častna člana s svojim klientom po naši pameti ravnala bi ove nič ne koštala. Prihitela bi vlogima kmetoma blizu židovskega klanca na pomoč in bi jih k Franceju na dobro kosilca povabila, rekoč: „Prijatelja, jeita in pijta, kolikor vam diši, potem še prav dobrih smodk pokadita in vse to na najin račun.“ In ko bi se krepko poživila in pri dišečem duhu dolgih kabanavrcin spoznala, da sta vaška častna člana nekaj vredna in imata vamiljeno srce za kmeta, bi jima dohtarja približno takošne-le besede na srce položila: B: „Ljubi moj komerat in fleten soobčan, sliši sem, da se ti in tvoja žena z vajinim sosedom ravšata. Nič ne de, da človek svoj gobec včas bolj široko odpre, z belim zobom na sosedovo okno poblekne in žnjimi tudi malo zaškripje, ako se sosedove oči preveč bledebolo v vajino kamrico zasvetijo. Ali stvar je takošna. Ni čedno se pri sodnijah okoli vlačiti, tožba pride na veliki občinski zvon, nazadnje je tožitelj ali obtoženec in če drugače ne gre, oba nasprotnika izgubita. Samo jaz bi par stotakov gvinjali, ker pri ovenem kruhu in brez penčke ne morem tožbe fertretati. Bolj praktično in vredno se mi zdi, ako bi se vidva „fermitlungomta“ podvrgla, ki ga hočeva jaz in gosp. dr. M. tukaj pri Franceju ustanoviti. Saj bodema večkrat na vašo jago prišla in bodema ob taki priliki omenjeni urad brezplačno peljala. Kaj ne gospod dr. M.? M.: „Tak govor meni dopade, tako krščansko podjetje bode najino zaslužno čast (kupljeno čast ne morem reči, ker nisem 20 K zato tukajšnji občini daroval) — neizrekljivo visoko povekšalc. Ti moj dragi klient, ali si dobro zastopil, kaj tvoj nasprotni odvetnik namerava? Ali ni on blaga krščanska duša? Zdi se mi, da njegovo ljubesnopolno srce očividno kipi. Pa nagni tvojo prijazno glavo na moje prsi, da občutiš, kako živahno se moja srčna kri za ubogega kvaeta trpina po vseh žilah razliva . . . Tako prav! Ali ne govorim resnico? Ali zdaj še spoznaš, da mi prvaški odvetniki, oziroma častni člani vam slovenskim pavram le dobro hočemo? . . . Pogledj še enkrat prav prijateljsko na me! Na tvojih zalih besedah spoznam da rad odpustiš in da se ti zdi soseski mir več vreden, kakor trije pridobljeni procesi, ki bi jih moral sam plačati, ker ima tvoj tožitelj menda suh arzet. No vdari na roko sosedu, ki ti jo ravnokar moli in spravi se z njim, ker to je krščanska dolžnost vsakega bližnjega in Bog taka dobra dela zelo rad v zlate bukje kar zamerka. Holt, sem jo pa že nmap po vaši spršni zvil, se mi ni čuditi, ker sem v — — — kor zrasto. Pač! dobro je, že velja, tako je prav da se sosedi pristimajo, kadar se nmap zbežljajo. Jaz in dr. B. zelo rada vidima, ako ravno nič ne zaslužima in naju še „tofi“ košta, da v vaši gemajndi vsi občani v dobri volji tako dolgo živijo, dokler jih kostena ženjica ne včida v hladni grob. To je an akota marn da bi mir dva za kšesta del rada hodila v vašo gemajndo. Zdad se vidi, da se an aufrihtih človek za domače pavre an vzeme in da se mora vsaka gemajnda srečna šteti, katera mene in dr. B. za častne člane kor vzeme!“ — — — Solze bi se nam vsim občanom neprenehoma vlivale na rasti zburjena gemajndo, tako da bi začela iz nje rasti soseska spravnost in ljubi mir — ako bi omenjena gospoda res po naši pameti ravnala in se navedenih besed ob času soseske razprtije poslužila . . .

Podljubelj. Piše se nam: Takega kakor je naš Podljubelj pa že ni na sveta nikdar ne! Grlove kipi mogočno v nebo in drži v krepki deeni zahtar da pokropi včas našega preljubega Arnuša — in napoji zelene travnike. Ob drugi strani kipi kosmata krasna Zingarca in drži poln predpasnik cenena kamenja, da ga vozi in prodajo na vse kraje. Mi imamo tudi sami svojega kajzra, da kraluje od jutra do večera. In njegov president Arnuš ravna vse po deželi — po sveti božji volji. Za cerkev se ne brigamo kaj vredno, — kaj ne ekscelencja Arnuš? Naša cerkev je delavski dom in vaš Bog je pa Arnuš — kako pa da ne! — Naš preveten

vladar Arnuš je zelo postrežljiv in priljubljen. Polu je talentov, kakor škaf vode. Izvrstni igralec. Noge mu je Bog dal — dolge kakor vrlenu pajaku. In skakati more — da ga mendo na svetu ni. Ni dolgo kar je v domu tako spretno telovadil in spenjal se, da si je presveto pajkevo nogico zvil. Dolgo je revež bolehoval, ali bil je vzlic tega židane volje in vse njegove vekajoče se ovčice je tolažil s tem, da bode drugokrat veliko spretnije poskočil in si se lasi ne bode zvil. — Tako dobro. Ali mi imamo tudi prevelicega velemogočnega ministra: ekscelencja Stambula. To je nekaj veličasti da velja. Žlahtne je, visoke postave in poln osebnih velave in visokosti. Kakor turški paša stoji pred delavskim domom in kadar zarjove se tresijo hlačice okornih ovčic, trepetajo jankice poknjenih devic, se tresse celo podljubelsko cesarstvo. Gorje tistemu, katerega pelje kak posel mimo farovža. Ekscelencja Stambal rjove kakor razkačen lev, plani na cesto — in gerče kakor peklenki duh ga spremlja mimo svetega nedotikljivega farovža. V njegovih velikanskih zobeh preti smrt in poguba. Ali vendar čudno je to, da Podljubeljčani s tako izvrstno vlado niso kaj zadovoljni. Neke grintaste ovčice so se spuntale proti vladi velemogočnega Stambola in prosijo c. k. žendarmerijo v Borovljah, naj varuje cesarako cesto pred to farško zverino. Če ne bodejo mu pa neke usmiljene revolverice pokazale pot na oni svet. Tam ni tako grintastih ovčic in tam naj rjove in grči brez skrbi pred svetim Matevžem — Bogu v čast in hvalo.

Brovaka Trta: Šebolj.

Iz fare pri Prevaljah. Poskus, ravno ljudstvo na bogato obloženo božično drevo navaditi je povsem našim pobožnim črnuhom in cerkvenikom spodletel. Revnim ljudem na to bogato božično drevo, katero stoji v dragi gostilni. Zato vdeležitev na pobožnem počenjanju 2. januarja ni bila velika. Nekaj starih kvaterni je prišlo, med njimi naš pobožni Rudi, ki se je šopiril in gor in dol stopajonč se veselil veličanskega prigodka, ter hvalil izvanredno početje pobožnih podjetnikov. Ta Rudi se je čutil že v gostilni med toliko pobožnimi črnuhi kot v nebesah. Zraven Rudiju je dopadla pobožna veselica črnemu učitelju Slamnjaku iz Strojna, tistemu Slamnjaku, ki povsod tirja vozni list, ker nemški se menda ni naučil. Sicer so se te veselice vdelešili sami črnubi, ki so morali farji sami kupovati pofel. Skoro bi pozabil, da se sam pobožni Bervar ni vdeležil, davč pa menda rekel, da se mu pobožna gonja že davno več ne dopade. Celu blagožejnega Vexjaka ni bilo videti, kateri je sicer vsako leto precej preljubega denarja na istem mestu špondiral. Posebnost pomenljivo je bilo postopanje znanega Lojzeta, ki se je norčeval čez pobožne črnuhe in vganjal ves čas smehevredne burke, tako, da se mu je vse res smejala. Lojze je bil kot prekanjen smešnik poglavitna oseba. Vse je gledalo le nanj in če je zinil, je krobotalo vse. To sicer črnuhom ni bilo všeč, ker ti so se krepko trudili, na lep način bistroumnega Lojzeta iz veselice izključiti, kar se jim pa ni posrečilo. Gostilna je pa tieta, kjer se največ šnopsa popije; mi mialimo, da je nek črnuh tam najboljši gost, zato je bil gostilničar izbran za črne veselice.

St. Jakob v Režu. Piše se nam: Prodragi „Štajerc“, jaz sem mislil, kako to, da tudi pri nas v sv. Jakobu prvaki polhovke tako častijo. Zaradi tega je menda lansko leto eden teh pravok vpil po St. Jakobu: „Živio Srbija!“ in imel polhovko na glavi. Potem jo je moral popihati iz Rožne doline. Neki drugi zagriženi prvak, ki je črn do kosti, pa časti polhovko tako, da pride že ob Vsehvetih s njo na glavi in s njegovim frakom, ki frči in flandra okoli njega. Ta možek je visok in imenitni barantač; po navadi baranta vsak s njim le enkrat . . . Tako se postopa pri nas s polhovkami. Ražun jo doslej še ne nosi; čujemo pa, da si bo dal kuto s polhovim kožuhom futrati . . .

V spodnjem Drauburgu so pokopali 77 letnega zidarja in posestnika Gatechnig. Mnogo ljudstva, požarniki in godba so ga spremili. Tudi se je prvič novi mrliški voz rabil. N. p. v. ml

Žalostne razmere vladajo v spodnjem Drauburgu. Občinski sluga, kakor občinski tajnik sta že hudo stara gospoda. Prvi je že obledel na cesti (baje je bil vinjen). Drugi pa se vozi v pisarno, ker revež že ne more hoditi. Mi tega nikomur ne očitamo. Vprašanje je le, če se ob-

činski posli zamorejo pri takih razmerah v redu izvršiti.

Iz Labudske doline se nam piše: Nekaj časa sem preplavljala se našo dolino s kmetijskimi mašinami češke firme Pižek v Blansku na Moravskem. Vprašati se moramo pač, kako to, da se kmetje ne obračajo na domače koroške firme? Tako bi ostal denar v deželi. Drugače pa gre tja na Moravsko in ne pride nikdar več nazaj!

Ali je res? Listi poročajo, da se hoče v Ossiahu na jezeru menihi naseliti. Seveda bi se potem v gospodarskem oziru vevaležno postajalo za konjerejo odpravilo. Ljudem so pa žrebci na vsak način ljubši. Upamo, da se bodoje poklicani faktorji tej deželi tako globoka škodljivi nakani uprli!

Hitra smrt. Kopač Nik. Fritz iz Raibla padel je na cesti hipoma skupaj in je umrl. Nesrečnež zapuščal vdovo in 3 otroke.

Kmet in hlapec. V Feldkirchnu je hlapec posestnika Repitscha, ki ga je zaradi nemarnosti okregal, gospodarja pretepel in težko ranil. Lepe razmere!

Roko kosoma odrezala je mašina za rezanico fantu Petodnigo v Kamingu.

Mladi tat. V sv. Krvi vlomil je neki 17 letni fant cerkveni nabiralnik in ukradel denar.

Grozni čin blaznega. Dva dečka sta šla te dni mimo norišnice v Celovcu. Na dvorišču je bil neki blaznik, ki ju je klical, da naj prideta k njemu, češ da jima boče nekaj dal. Eden dečkov je zlezal res čez ograjo. Norec ga je peljal v klet, mu tam noge in roke zvezal in ga obesil, glavo proti tlem, na zid. Potem ga je popolnoma sskel in vtaknil zvezanega v neko peč. Odprtimo je zadelal z raznimi predmeti. V tej luknji je bil vboji deček od nedelje popoldne do ponedelka zjutraj. Drugo jutro šele so ljudje njegov jok slišali in ga rešili.

Po svetu.

Lakota. V Madridu so našli na cesti zovret mrliča dveh oseb, ki sta od lakote umrli. Letošnjo zimo je v Madridu že 9 oseb od lakote umrlo. Ni čuda, kajti brezštevilni popi so Španško popolnoma izsesali.

Volkovi raztrgali so v nekem kraju Siebenbürgna pl. Orbena. Nekaj časa je mož nanje streljal, ali potem so ga premagali in usmrtili.

Turški parlament gori. Brzojavlja se, da stoji poslopje Čiragan v Konstantinoplu, v katerem se nahaja turški parlament, v plamenih. Škode je za 10 milijonov funtov. Pravijo, da je nekdo žgal.

Artev morja. Potopila se je ruska barka „Carina“ v Oregonu. Skupno je 30 oseb utonilo.

Žalestna usoda. Iz Kamčatke se poroča: Ker je parnik izostal, poskusilo je 34 oseb peš v Petropavlovsk priti. Ali 11 oseb je na poti valed lakote in mraza umrlo.

Velika tatvina. Nekaj delavk firme Pollack na Dunaju ukradlo je blaga za 100 tisoč kron. 9 tatic so zaprli. — V Londonu so zaprli družbo sleparjev, katera je napravila škode za 1 1/2 milijona. Pa pravijo, da ni denarja na svetu.

Gospodarske.

Kako se napravi v kratkem gosta živa ograja? Ograje je potreba na vsak način pri zemljišču, ako se hoče zabraniti vhod ljudem in živini na isto. Ograja se zemljišče sicer lahko tudi z mitvo ograjo, a! taka ne le stane sama na sebi mnogo, ampak stane mnogo tudi vzdrževanje iste pojneže. Da se denar prilusa, je najbolje, če se napravi živa ograja ali plot. Najboljši in najprikladnejši za tako živo mejo pa je beli trn ali Marije Device jabolčec. Ako se hoče napraviti živa ograja prerigola naj se zemlja 40 do 50 cm globoko in če je pasta, naj se med riganjem nekoliko pognoji z razkrojenim hlevskim gnojem ali pa s kompostom. Ko se zemlja sesede in več ne zmrzava, naj se napne vrvice in vsadi sajence na razdaljo 15 cm. Ko je prva vrsta dovršena, naj se napne vrvice proč od prve vrste 15 cm in vsadi sajence v drugi vrsti tako, pa nastane s sajenicami nekak trikot. Za vsakih 100 m dolžine se potrebuje približno 1500 sajenc.

Ako je vino šibko in plehko, poskrbeti moraš, da postane bolj stanovito, kar se pa doseže najlaže z dodatkom alkohola. Ker pa ne dovoljuje naš vinski zakon, da bi se mu dodalo več nego en odstotek alkohola in ta odstotek v mnogih slučajih ne zadostja, da bi postalo šibko vino stanoviteje, zato bo najbolje, če ga zmešaš ali zrežeš s kakim močnejšim in zdravim vinom. Če pa ne maraš imeti v hrano prevč na polmočnega vina, dodaj šibkemu, posebno pa belemu vinu nekoliko tanina, kojega lahko dobiš v vsaki mrolinici ali dro-

geriji. K tanin kupuješ, zahteraj izrecno tanin iz grozd nih pešk (Traubenkerntanin). Za vsak hl kupi 10—15 g tanina. Tanin vzi nato v kak kozarec ali steklenico in nalj nanj nekoliko vinskega alkohola, v katerem se tanin hitro raztopi. Ko je tanina popolnoma raztopljen, zlij ga v sod, če je bilo vino šele pretočeno, in pomešaj nato s kolecem, vstakni ga skozi luknjo na vohi v sod. Če pa pretakaš, mešaj to raztopino sprti med preta kanjem. Po dodatku tanina postane šibko vino stanovit nejše, dobi lepšo barvo in boljši okus. Nikakor pa ne zadržuje, če si dodal šibkemu vinu tanina, ampak pretoči ga moraš večkrat z droč in pokadiš o vsakem pretakanju nekoliko z žveplom ali pa raztopi na vodi nekoliko (kvečem 5 gr na hl) natrijumovega bisulfit a. Ako je vno ne le šibko, ampak ima tudi premalo kisline dodaj mu obenem nekoliko vinske ki-line, a da ne p-ideš z vinskum zakonom v navskrije dodati mu je smeš kvečjemu 100 gr na vsak hektoliter.

Poraba rožja kot živinska krma. (Izvirn spis). Vsled zuse primanjkuje tud l-tos v mnogih krajih živinske krme. To je posebno občudljivo v vinskih krajih, kjer se nahaja v obče malo travnikov in k-čnin. Opozorjam toraj na lani proben spis o porabi rožja kot živinska krma. Kakor znano, je podarilo c. kr poljedel sko ministerstvo v svrhu vpejavje rožja kot krva več strojev na drobenje rožja. Nekateri stroji so došli šele pozno v pomlad in se toraj niso rabili, ponekod ni bilo zadostnega zamiranja, ter so stroje le malo izkoristili. V drugih okoliših na primer pri Št. Ilu v Slovenskih gorcih, v Stojecah (v Halozah) pri Ljutomeru in na Vidnu ob Savi so si pa kmeto-aleci bili sveži koristni, ki se jim nudi s tem da se omogoči poraba rožja kot krma, ter so stroje prdno rabili. Vsrg skupaj se je v svrhu krmjenja zdrob o na strojih letos do 60.000 kil rožja. Seveda je to p-malo, ako pomisli mo da so stroji postavljeni v okoliših, ki obsegajo skupno 12.000 hektarov vinogradov in prdelajo r-žja na 30.000.000 do 60.000.000 kil. Vendar so bui kmetovalci, ki so do sledje d-lali poskuse s krmnjenjem rožja, zelo zadovoljni. Poziva in toraj vinogradnike, da to zimo bolj raz-bijajo rožje kot krmo. Kakor sem že omenil v spisu, ki sem ga objavil meseca januarja p. l., je rožje le tedaj tečno, in ga živa rada je, če se poklada sveže in sočno; naj se tedaj sprti reže. Ako se rožje do r-zave ni porabilo, se da obrniti sveže in sočno v č- tednov, če ga spravimo v velike kupe na svetnem kraju, ga dobro sliši mo in otržemo s kamni ali z le-om. Suho in plesno rožje seveda ni za krmo. Isto velja tudi gl-de starega, d-belega lesa, ki se tudi ne sme dajati v stroj, sicer ga pokvari. Poleg rožja naj se poslada žvini še seno, stano ali kako drugo k-milo. Stroj so postavljani v sledečih krajih in sicer: 1. na Bzelskem, okraj Brežce, pri ekonomu gospodu Janžu Melu-u; 2. na Vidnu ob Savi, na posestvu Reza, gospoda Jožefa Štarnara; 3. pri županstvu občine Sv. Barbara v Spodnjih Halozah, okraj Ptuj; 4. v Moseh pri županstvu občine Sv. Lovrenc v Slovenskih gorcih, okraj Ptuj; 5. pri Ignacu Vrabču v Stojecah v Gornjih Halozah, okraj Ptuj; 6. v občini Veličane, okraj Ormož, na posestvu gospoda Antona Puklavca; 7. na Tinskem okraj Šmarje, na posestvu gospoda dra. Jurčeta; 8. pri kneževi graščini v Konjicah; 9. v Makclah, okraj Slovenska Bistrica, pri žagi gospoda Jožefa Bogzina; 10. v Framu pri mlinu slavnice graščine okraj Maribor; 11. pri Repnikovem mlinu v Cirknc pod Št. Iljem v Slovenskih gorcih, okraj Maribor; 12. v Pe-krah pri gospodu Fank (prej Reiserjevo posestvo); 13. v Trčju (občna Jurovec), okraj Ptuj, pri žagi gospoda Jožefa Purg; 14. v Vuzmetovcih, okraj Ormož, pri mlinu gospoda Jožefa Pavličiča; 15. v Podgradju pri Ljutomeru, pri Mohoričevem mlinu; 16. pri mestni žagi v Ptuj; 17. pri gospodu Petrovar v Irankovcih, okraj Ormož; 18. pri go-podu županu Hlade pri Sv. Križu nad Mariborom in 19. pri župan-tvu občine Sv. Kungota v Dolgem doju, okraj Maribor. V Gradcu, dne 9 decembra 1909. C. kr. vinarški inšpektor na Štajerskem: Franc Matušič l. r. („Gosp. Glasnik.“)

Sejmi v Ptuj l. 1910 se bodoje vršili po sledečem vsporodu: 1. Konjski in goveji sejmi dne 5 in 19. januarja, 1. in 16. februarja, 2. in 16. marca, 6., 20. in 23. aprila (ta dan 23. tudi letni in lesni sejem), 4. in 18. maja, 1. in 15. junija, 6. in 20. julija, 3., 5. (tudi letni in lesni sejem) in 17. avgusta, 7. in 21. septembra, 5. in 19. oktobra, 2., 16. in 25. novembra (tudi letni in lesni sejem), 7. in 21. decembra. — 2. Sejmi z žrebeti: Dne 5. in 19. oktobra, 2., 16. in 25. novembra, 7. in 21. decembra. — 3. Svinjski sejmi: Dne 5., 12., 19 in 26. januarja. 1. 9., 16. in 23. februarja, 2. 9., 16., 23. in 30. marca, 6., 13., 20 in 27. aprila, 4., 11., 18 in 25. maja, 1., 8., 15., 22 in 28. junija, 6., 13., 20. in 27. julija, 3., 10., 17., 24. in 31. avgusta, 7. 14. 31. in 28. septembra, 5., 12., 19. in 26. oktobra, 2., 9., 16., 23. in 30. novembra, 7., 14., 21. in 28. decembra. — Izvleček iz tržnega reda: § 5. Prigon živine na sejmishn prične ob 6 uri zjutraj. Od te ure do 7. ure zjutraj, od 1. novembra pa do 1. aprila pa do 8. ure zjutraj dovoljen je vstop na sejmishne edino tistim, ki pritrženjo živino, kupcem pa je izrecno prepovedan. Prigon je tudi edino na v ta namen določenem prostoru dovoljen. Začetek

sejma naznani signal iz roga. § 6. Prodaja sejm-ske živine izven sejmishne, v gostilnah in na dovoznih cestah itd. je prepovedana in se kaznuje. Istotako se prodaja na sejem prigriane živine na dan pred sejmom na prodajalca kakor na kupcu kaznuje. — Župan Jos. Ornič.

Listnica uredništva in upravnštva.

Korošec: Je tako: širokoustni „Š-Mir“ je blebe-tal, da nas občinski zastop Selet toži. Pa ni res! Lastni pristihi so „Š-Mira“ nalagali! Prvak v Selah niso imeli, korajže, da bi nas tožili! Svoj čas je „Š-Mir“ tudi poročal, da nas dr. Brejc toži, kjer smo mu očitali, da je sloven-skim kmetom prevč računal. Pa tudi ni bilo res? Brejc se nas tudi ni upal tožiti! Pred sodnijo je dr. Brejc pod prisogo rekel, da „Štajerca“ sploh ne bere. Al. „popravke“ po § 19 pa pošilja „Štajercu“. Čudno, kaj? No, Brejc že ve, kaj prišče, saj je znano, da je zelo pobožen gospod. Enkrat bodedo o tej pobožnosti še nekaj povedali! Pozdrav! — Barovlje: Kar smo glede o-č-ne Selet dobili, smo vedno vse kolikor mogote hitro objavili. Ne odgovarja torej istini da bi kaj neob-javljeno pri nas letalo. Pozdrav! — P. Grauec: Vi ste čudni patron: danes puzjete čez fajmostra, jutri ga hvalite, enkrat greste s kaplanom, enkrat z drugim. Mi se ne pustimo za norca imeti. — Sv. Lovrenc nad Mariborom: Dopis je nepodpisan, torej v kos! — Št. Vid nad Zavalno: Balje strani! Sicer pa tudi nepod-pisano, torej kos! — Zreče pri Konjicah: Pri takih stvarih treba je natančnih dokazov. Drugače je tožbe pričakovati. Ali imate dokaze? — Wershnig, Seattle, N. Am.: Hvala za vse! Čast Vam, ki ne pozabite na domače napredno častopisje! Živeli! V kratkem enkrat Vam piš-m! L. —

Loterijske številke.

iradec. dne 8 januarja: 84, 6, 86, 41, 20.
fret. dne 15 januarja: 1, 65, 38, 33, 78.

2 pekovska učenca

se takoj sprejmeta na 3 leta; tudi dobi obleko-pri g. Leopold Čeh, pekarna v Waltendorfu pri Gradcu; kdor meni piše, pridem sam 25. janu- arja na Ptuj v Wratschkove gostine po njega.

Z znaniko je od 1886 „Seehund“ Gumi-tran za čovlje

varov. nesreča nast in jih naredi trajne, mehke, neoprodne za vodo; pri temu se jih lahko vikan; ta mast se zelo hvali. Dobi se povod v dozah a 10 b in večjih. Edina fabrika: J. Lorenz & Co., Eger na Č. 3. Pošljite mi od Vaše izborne nasti za osvoj potni svroj. Zadoja pošljev, ki ste mi jo poslali v Muzkolc, je zelo zadovo- ljiva in sem moral nekaterim gospodom nekaj oddati, vsled tega hitra poraba. Fürstenfeld (Štajerca) 15. nov. 1902. Majer Hermann Bayer.

Največja nesreča

BUCH GRATIS

ki more človeka zadeti, je gotovo dolgo- trajna bolezen, ki ga postu brez rešitve hirati. A vkljub temu bi mnogo bolni- kov se rešitve našli, ko bi le na pravi poti pridobitev svojega zdravja iskali. Mnogo bolnikov se ne ve, da imamo v galvanični trajni elektriki sredstvo, da vplivamo uspešno proti splošni slabosti živcev, revmatizmu, glavobolu, pomanj- kanju spanja, ostrosti, otrpjenosti in pod besno stanju, neurazlji, nerv- zisnem motenju, prebavljenju, pomanj- kanju krvi, slabosti vsake vrste in ras- l čim ženskim bo-ostim.

Popišal smo svojo zdravilno me- todo v zanimivi knjizici in jo pošljemo vsakomur, ki se na nas obrne.

gratis in franko

pod zaprto kverto, brez vsake svezave, to brošuro. Nikdar se ne ni v Avstriji tako vredno knjigo občinstvu zastojno ponudilo.

Elektro-terapeutična ordinacija,

Dunaj, I., Schwangasse 1, Mezzanin odd. 74.

Kupon za brezplačno knjigo:

N. spr. 23. I. 10

elektro-terapeutična ordinacija

DUNAJ, I., Schwangasse 1, mezz. odd. 74

Prosimo, pošljite mi knjigo: „Razprava o mederni elektro-terapiji“ zastojni in franko pod zaprto kverto.

Ime: _____

Naslov: _____